

hvorvidt de enkelte Skalaer, der er foreslaaet, træffer det rette, maa man undersøge i det kommende Udvalg.

Den i § 9 foreslaaede Kapitalisering af Invalidforsørgelsen er en helt ny Bestemmelse, som jeg for saa vidt hilser med Glæde; men naar det hedder, at naar Kapitalisering har fundet Sted, ophører enhver Forpligtelse fra Statens Side overfor Invalidere og deres efterladte, skal jeg dog uden paa nogen Maade at ville tage Stilling til dette Spørgsmaal i Øjeblikket her stille det Spørgsmaal, hvorvidt man ikke bør undersøge, om der ikke ogsaa efter en Kapitalisering kan være visse særlig vanskelige Forhold, som kunde berettigede til Fortsættelse af Sygehjælpsydelse.

I § 10 hedder det, at naar en invalidforsørgt ansættes i pensionsberettigende Stilling under Stat eller Kommune eller pensioneres fra en saadan, bestemmer Invalideraadet efter Indstilling fra Invalidnævnet, i hvilket Omfang Invalidforsørgelsen kan oppebæres, og det udtales i Bemærkningerne, at hverken den hittidige tyske eller den danske Lovgivning, hverken de faste Regler eller det løse Skøn har vist sig at virke tilfredsstillende. Jeg vil tro, at man maa nærmere overveje dette i et Udvalg, thi i Princippet er jeg ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Trier, naar han foretrækker de faste Regler for det løse Skøn, og der var da ogsaa, saa vidt jeg erindrer, i denne Sal fra alle Sider Tilslutning til netop dette Princip, da vi sidst havde en af de store sociale Love, Aldersrenteloven, til Behandling.

I § 23 er det opstillet som principiel Betingelse, at al Forsørgelse af efterladte skal være afhængig af Trang, en Regel, som svarer til den gældende danske Invalidelovgivning. Det forekommer mig imidlertid at det grundlæggende Synspunkt bør være dette, hvorvidt den paagældende har haft Forsørgelsespligt overfor de efterladte, men ogsaa det er vi fra vort Partis Side rede til at overveje nærmere i et Udvalg.

Med Hensyn til § 40 vil jeg kun sige, at der her er en meget betydelig reel Forandring i Forhold til den gældende Lovgivning af 1. December 1920. Naar det ærede Medlem Hr. Trier fandt den Maade, hvorpaa § 47 ophæver 10½ Paragraffer i Loven af 1. December 1920, besynderlig, skal jeg sige, at jeg fuldt ud deler denne Følelse fra det ærede Medlems Side, men selvfølgelig maatte man vælge den Form for Ophævelsen, naar § 40 og lignende Paragraffer er forment, som de er. Her fastsættes nemlig, at Invalidnævnets Afgørelse

kan, indenfor en Frist af 1 Maaned fra Svarets Dato, indbringes for det i Henhold til nævnte Lov oprettede Invalideraad i København, hvis Afgørelser er endelige, medens der i den midlertidige Lovs § 6 er fastsat en Frist af 3 Maaneder fra Afgørelsens Dato. Jeg tror, at man i Sager som disse maa være varsom med at gøre de præclusive Frister alt for korte. Jeg vil for mit Vedkommende foretrække i alle Tilfælde en længere Frist end den, der er fastsat her i § 40, 2det Stykke. Noget uforstaaeligt er mig 3die Stykke, hvor det bestemmes, at Invalidnævnets Afgørelse vedrørende Sygehjælpen skal være endelig, men det tilføjes: „dog kan Besværinger over, at Nævnet har nægtet Invaliden Sygehjælp eller har foretaget Foranstaltninger, fordi Invaliden har nægtet at underkaste sig den af Nævnet anordnede Sygehjælp, forelægges Finansministeren“. Jeg kan ikke se Grunden til den her foreslaaede Ændring, jeg synes, at det maa være en meget tvivlsom Fornøjelse for den højtærede Finansminister at skulle fungere som Appellinstans i Sager som de her omhandlede. Jeg synes, at det Odium, som den højtærede Finansminister i dette Tilfælde kan komme ud for at skulle bære overfor den Slags Besværinger, ikke skulde friste den højtærede Finansminister til at holde særlig fast ved § 40, 3die Stykke. Jeg vil ubetinget foretrække, at man fastholder, at Raadet vedbliver at være Appellinstans ogsaa i dette Spørgsmaal.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa yderligere Bemærkninger vedrørende de enkelte Paragraffer. De Spørgsmaal, der rejstes af det ærede Medlem Hr. Trier vedrørende § 41 og følgende, som jo retteligen henhører under Tjenestemandslønningslovgivningen, vil selvfølgelig ogsaa blive Genstand for nærmere Overvejelse i et Udvalg. Det er rigtigt, naar det ærede Medlem henpegede paa, at Invalidnævnets Arbejde i og for sig vilde være i Aftagende, og henviste til, at der i Aaret 1921—22 kun havde fundet, jeg tror, det var 636 Undersøgelser Sted. Nu vil naturligvis en stor Række Efterundersøgelser være paakrævet. Jeg maa med Henblik paa det Lovforslag, der er fremsat her, overfor det ærede Medlem Hr. Trier henvise til, at alene Administrationen af Sygehjælpen, der midtsamles under Invalidhjemmet i Sønderborg, vil medføre et stærkt forøget Arbejde for Invalidnævnet, saa de i saa Henseende foreslaaede Lovbestemmelser forekommer mig betimelige og ønskelige.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lov-